

מסורת הש"ס

ביצד התנ"ך | פרק שני | כבא קמא

52

עין משפט
גורמיה
ק"ו
הוא כלב ו א סג
לפרו קבא

תחבין לטובתו של עבד כי הכס
חלל תחבין לעין אפי"ט שנתבין
לפוטו או לא תחבין לטובתו אפי"ט
ללא תחבין לעין לא:

בשגגה מכלל דהיל ידיעה

מאוס דגבי גלות כתיב
טובא בשגגה דריש לה דבא גבי חלל
אפי"ט דכתיב ביה בשגגה לא היידיעין
לכתיב לו ידיעה ומכאן טעמא נמי
ממעטינן גריס אלו פן הוגלין (מסות
ק"ו ז' וס' ד"ה א"ה) לומר מותר
בשגגה לגבי גלות אפי"ט דגבי שבת
וע"ז כתיב בשגגה ומחייבין אומר
מותר בפרה כלל גדול ושנה דף סח: וסו:

רבינו חננאל
תנא אה דהו"ל פירוש
מאן בבבא דרמא
אחין הדיקא (משנת
מק שלם ק"ו שבשבת
דריש וחי טור א"ת
ד"ו ששאלה ברמא
הדיק ס"פ שלם
ומקשיב טוב מה לשמן

הם אמר כל מקום שתרשע תנות
חייב סכרי י"ו כחן מלאכת מחשבת
דזרק ארבע אבל תחבין לזרוק שמים
זרק ארבע אפילו אמר כל מקום
שתרשע תנות פטור שיעקר מחשבתו
אינה למלכא: זרק, בעל הכלי כל
מלאכה הגג: פטור, זה שצברו במקל
קודם שצירתם סכרי טופס לשצר: זרק,
מזיק כלם מלאכה הגג וס"ו תחבין
כריס וכסות כ"ו: פטור, סכרי מזיקתו
איך טופס ליצטר עד שינטול סכריס
וזם שנטול סכריס ואפילו הזרק
עלנו נטול פטור דגרמא צניקין ס"ו:
פטורין

לענין שבת פטור ואפילו לאזני דמחייב פסקא

לעיל י"ז

מגיד כ

ניקין. הלכות חובל ומזיק פ"ו

מגיד משנה

114

מ"ו ש
זכרון
בסלסוס

דבן וזכרון
משום נזרם וכן כל כיוצא באלו הדברים: י"ב הוזהר
כלי מראש הגג לארץ ולא היה תחתיו כלים. וקדם אחר
ושברו במקל כשהוא באויר קודם שנוע לארץ. הרי
זה הראשון [פ] פטור שלא שבר אלא כלי שסופו להשבר
מיד בודאי ונמצא כשובר כלי שבזר ואין זה כגורם
וכן כל כיוצא בזה פטור: י"ג ישור שהיה עומד להריגה מפני

נחפון ס"ו י"ד בטננו כ"ב
כדרכו בשטר המקומות הם לא לפי שלם ומלא
דבר בטלסוס כ"ב י"ל ובמקום מלא כ"ב
וכיון סק סדקין לכללן כ"ב טעם רמב"ם
במשתנה טלסוס כמותו וזו תפסה טרק בטלסוס
(ק"ו מ') ופי' שהדבר כמותו כולו לפסוק
טלסוס כמותו דבא טעמא ידיעה משום דס"ל
זכרון

בראשית מה ויגש

רכב
ותוהוין: ונתחמין ית אבא
הלכא יד. ונפל על
צנרא דבנימין אחיה
ויבא. ויבנימין: בקא על
צנריה: טו. ונשיק לכל
אחיה ויבא עליהו.
ויבטר בן. מלילו אחיה
עמיה: טז. וקלא אשקמע.
בית פרעה למימר. אתו
אחי יוסף. ושפר קעיני
פרעה. וקעיני עבדוהי:
יז. ויבטרו ית
אחיהו. וית אנש פמיכון נאיתו לנתי. ונאמין לכו. יח טובא ארעא דמצרים. ותיקלון ית טובא דארעא: יט. ואת

י ומהרתם והורדתם את-אבי הגה: ויפל על-צנארי בנימן-אחיו ויבך
טו ויבנימן בקה על-צנארי: וינשק לכל-אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו
טז אחיו אתו: והקל נשמע בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויטיב בעיני פרעה
יז וקעיני עבדיו: ויאמר פרעה אל-יוסף אמר אל-אחיה זאת עשו טענו
יח את-בעיניכם ולכו-באו ארצה כנען: וקחו את-אביכם ואת-בתיכם ובאו
יח רביעי יט אלי ואתנה לכם את-טוב ארץ מצרים ואכלו את-חלב הארץ: ואתה

י"ד ויפל על צנארי אחיו ויבך. על שני מקדשות¹³ שעתידין רש"י להיות בחלקו של בנימין וסופן ליחורב. ובנימן בכה על צנארי, על משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו להחרב.¹⁴ (טו) ואחרי כן, מאחר שראוהו בוכה ולכו שלם עמהם דברו אחיו אתו, שמתחלה היו בושים ממנו.

י. ויאמר פרעה ליוסף, אימר לאתך דא עבדך, טענו ית בעיניך, ויאמרו אוכילו לארעא דקנען: יח. ויבטרו ית אביכון. וית אנש פמיכון נאיתו לנתי. ונאמין לכו. יח טובא ארעא דמצרים. ותיקלון ית טובא דארעא: יט. ואת

רס"ג (טו) ויבך עליהם, ויבך עמהם. (יז) טענו, האי צ"ל בבהמותיכם. ז ואת דיק.

רמב"ן והוא תרגום אונקלוס. ריתכן שאמר להם כך לאמתלא ולפידס, כי איננה ראייה שידבר אדם אחד במצרים בלשון הקדש, כי על דעתו הוה שפת רש"י כי אמתלא לרש"י וכו'.

בראשית מז ויחי

רמה
כח. ותנא יעקב פארעא
דמצרים, שבע עשרי שנין.
ותנה יומי יעקב שני
חיהי. מאה וארבעין
ושבע שנין: כט. וקריבו
יומי ישראל לקמת, ויקרא
לקרובי יחי ויחיה ויחיה

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי-יעקב שני ח"ו
כט שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי-ישראל למות ויקרא לבני
ליוסף ויאמר לו אם-נא מצאתי חן בעיניך שים-נא ידך תחת ירכי ועשית
לקריה ליוסף. נאמר ליה אם קצו אשפחית רמין בעיניך. שו קצו ידך תחת ירכי, ותיקבדי

(כח) ויחי יעקב, למה פרשה זו סתומה¹, לפי שכיין שנפטר יעקב רש"י אבינו נסתמו עיניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד שהתחילו לשעבדם. דבר אחר שבקש לגלות את הקץ לבניו ונסתם ממנו, ככ"ד.
(כט) ויקרבו ימי ישראל למות, כל מי שנאמרה בו קריבה למות לא תגיע לימי אבותיו². ויקרא לבנו ליוסף, למי שהיה יכולת בידו לעשות⁴, שים נא ידך, והשבע. חסד ואמת, חסד שעושיין עם המתים הוא חסד של אמת⁴, שאינו מצפה לתשלום גמול. אל נא

רס"ג (כט) שים נא ידך, רמוז בידך כנגד ברית.

(כט) ויקרבו ימי ישראל למות, כל מקום שאדם חפץ לצות את בניו צריך לאמר ויקרבו, וכן יהיה כי זקן יצחק וגוי' ויקרא את עשו וגוי' לא ידעתו יום מותו (לעיל כו א-ב), וכן ויקרבו ימי דוד למות ויצו את שלמה בנו (מ"א ב א). ויעקר התחלת פרשה זו מן וישב ישראל בארץ מצרים וגוי' (לעיל פסוק כו), כי עליו מחובר ויחי יעקב, אלא שלא רצו הקהלות לסיים פרשת ויגש בוותיה הארץ לפרעה² וסיימה בווישב ישראל. שים נא ידך, רמז תרומתי עטל וכו'